Клео от 5 до 7 от Аньес Варда

Франция, 1962, 1 час 30 минути

Сценарий и режисура: Аньес Варда Оператор: Жан Рабие Звук: Жан Лабусиер Декори: Бернар Евейн Музика: Мишел Льоран Монтаж: Жанин Верньо

Формат: 1,66, цветен и черно-бял

С участието на: Корин Маршан (Клео Виктоар), Антоан Бурселие (Антоан), Доминик Давре (Анжел, прислужницата), Дороте Блан (Дороте, моделът), Мишел Льоран (Боб, музикантът)

Два часа - всъщност малко по-малко - от живота на една жена в началото на 60-те години в Париж: Клео, млада и красива звезда на популярната музика, чието фриволно съществуване е в тревожност заради очакването на резултати от медицинско изследване.

Страхувайки се, че страда от рак, тя се опитва да заблуди околните и да прикрие своя страх от своята прислужница, от своя любовник, от своите текстописец и музикант, дори от своята приятелка...

Разочарованието на Клео преобладава, впечатлението й за напразно съществуване. Лутането й по левия бряг („Рив гош“) на река Сена и тази част на Париж, я отвежда до парка Монсури, където случайността на една среща й предлага топла утеха.

Филмът „Клео от 5 до 7“ (*Cléo de 5 à 7*) е съставен от разнородни вдъхновения, чиято отправна точка е вкусът на Аньес Варда към популярната музика. Режисьорката си представя този персонаж на естрадна певица, мислейки за реални фигури като тази на известната Едит Пиаф или на танцьорката Клео де Мерод.

Можем да забележим и други препратки във филма, те са най-вече от живописта – например „Младото момиче и смъртта“ (1517), платно на Ханс Балдунг Гриен, представящо млада жена с красиво тяло, прегърната от скелет, или още от литературата. За дуото, създадено от Клео и нейната прислужница Анжел, Аньес Варда възприема принципа на романа „Жак Фаталиста и неговият господар“ (1796) от Дени Дидро. Жак, по прякор Фаталиста, потвърждава, че „всичко, което ни се случва - добро и лошо тук долу, е написано там горе“.

Вдъхновението идва и от духа на времето, тогава силно обезпокоен от колониалната война, водена от Франция в Алжир. Темата се появява първоначално като преследващ фон (радиото при първото пътуване с такси, разговор в кафенето), за да се въплъти накрая в персонажа на Антоан, който се връща там след три седмици отпуск. Често на болестта на Клео се гледа като на алегория за тази война в Алжир, която разяжда френската страна по това време.

Аньес Варда, водеща фигура в киното, в женски род

През 1962 г. за една (млада) жена да реализира пълнометражен филм, фокусиран върху женски персонаж, е нещо изключително. Ако Аньес Варда участва в кинодвижението „Нова вълна“ във Франция в края на 50-те и началото на 60-те години, то „Клео от 5 до 7“ е напълно свързан с него; това явление по никакъв начин не поставя под въпрос мъжкото първенство: създателите на филми са мъже, които снимат персонажи - мъже, понякога и тяхното алтер его (Франсоа Трюфо и Жан-Пиер Лео). А що се отнася до женските персонажи, това често са техните музи (Жан-Люк Годар и Анна Карина, също присъстващи във филма чрез краткия епизод на бурлеска, представена на Клео и Дороте).

Изключителен, това е терминът, който отговаря на творческия път на Аньес Варда, родена през 1928 г. в Брюксел. Образованието й и първото му изразно поле е фотографията, което влияе директно на някои от филмите й („Здравейте, кубинци!“ – *Salut les cubains*, направен единствено от статични кадри, „Одисей“ - *Ulysse*, „Дагеротипи“ - *Daguerréotypes*).

Тя създава първия си пълнометражен филм „Рибарското селище – La Pointe Courte“ извън правилата на киноиндустрията. Този филм вписва актьори и фикционален сюжет в документална реалност, вдъхновявайки се от италианското неореалистично кино, например от Роберто Роселини. Той вече обявява каноните на „Новата вълна“: да се снима на открито, в сърцето на живота, с малко известни или неизвестни актьори, с намалени ресурси и малък екип.

Аньес Варда е свързана с „Новата вълна“, но по-скоро принадлежи на кръга на Левия бряг (заедно с Ален Рене и Крис Маркер), ляво политически ориентиран през 50-те години. Тя си сътрудничи и с бандата, пишеща за култовото списание „Кайе дьо синема“ (*Cahiers du Cinéma*), която се превръща в епицентъра на движението (Жан-Люк Годар, Франсоа Трюфо, Клод Шаброл, Ерик Ромер ...).

Освободена жена в начина си на живот, тя е и свободен артист, навигиращ между игрални и документални филми, повече или по-малко финансирани, но винаги променяща се, с усет към риска, който й носи успехи („Клео от 5 до 7“, „Без покрив и закон“ – *Sans toit ni loi* през 1985г.), както и провали от гледна точка на критиката и на разпространението („Сто и една нощи“ - *Les cent et une nuits de Simon Cinéma* през 1995 г.).

Нейните филми са също така белязани от живота й, споделен с режисьора Жак Деми, автор на „Шербургските чадъри“ (Les Parapluies de Cherbourg, 1964) и „Магарешка кожа“ (Peau d'âne, 1970). От тази връзка се раждат „Жако от Нант“ (Jacquot de Nantes) през 1991 г., „Госпожиците на 25 години“ (Les demoiselles ont eu 25 ans) през 1993 г., „Вселената на Жак Деми“ (L’Univers de Jacques Demy) през 1995 г.

След известно оттегляне от втората половина на 90-те години, Варда се завръща в киното, като си присвоява използването на видеото. „Събирачите и събирачката“ (*Les Glaneurs et la Glaneuse*) отбелязва нейното завръщане през 2000-та година. Това е и моментът, в който кариерата ѝ се отваря за съвременно изкуство, чрез мултимедийни инсталации. Тя получава отличия, като резултат на закъсняло, но изключително признание: през май 2015 г. ѝ се присъжда почетна „Златна палма“ на фестивала в Кан; през ноември 2017 г. в Холивуд получава почетен „Оскар“ за цялостната си кариера. Аньес Варда умира на 29 март 2019 г., на 90-годишна възраст.

КАДРИ

Кадър 0

Кадър 1

Кадър 2

Кадър 3

Кадър 4

Кадър 5

Кадър 6

Кадър 7

Кадър 8

Кадър 9

Кадър 10

Кадър 11

Кадър 12

Кадър 13

ОПИСАНИЕ НА КАДРИ

Тук описване главите, както са показани във филма, освен пролога, който сме добавили допълнително.

0 – Пролог
17:00: Клео отива при гадателката Ирма. След като Клео излиза, Ирма казва: „Видях рака. Тя е изгубена. "

1 – Клео от 17:05 до 17:08
Клео се опитва да се успокои, слиза по стълбите, разхожда се по улицата, преди да се срещне в кафене с прислужницата си Анжел. Виждайки отражението й, разсечено наполовина в огледалото, тя се разплаква.

2 – Анжел от 17:08 до 17:13
Опити да утеши Клео. Анжел разказва дълга история на сервитьора, но Клео шпионира сенчестия разговор на една двойка наблизо. Анжел и Клео излизат от кафенето, пресичат улицата и след това влизат при един шапкар.

3 – Клео от 17:13 до 17:18
Клео купува кожена шапка, след което взима такси с Анжел, шофьорът му е жена. Радиото излъчва песен на Клео. Улицата скоро е блокирана от карнавала на студентите по изящни изкуства, след което таксито спира пред прозорец с африкански маски, които плашат Клео.

4 – Анжел от 17:18 до 17:25
Шофьорката разказва за нападение, на което е била жертва, радиото отразява събитията в Алжир. Придружена от Анжел, Клео се прибира в луксозното си таванско помещение, отпуска се, докато чака своите музикант и текстописец.

5 – Клео от 17:25 до 17:31
Жозе, любовникът на Клео, я посещава набързо. Той нежно се смее на нейната хипохондрична страна, намирайки бутилката с топла вода, която държи до корема си. Веднага след като си тръгва, Клео се оплаква от егоизма си, от недостъпността си, мисли да напусне Жозе. Анжел се опитва да я разубеди.

6 – Боб от 17:31 до 17:38
Музикантът Боб и текстописецът Плумитиф влизат облечени като медицинска сестра и аптекар, след като Анжел им е разказала историята. Клео не харесва шегата. Настроението е доста напрегнато, когато се захващат за работа.

7 – Клео от 17:38 до 17:45
Клео репетира“Без теб” (Sans toi), чиито драматични думи отразяват нейните притеснения. Разстроена, може би от собствената си интерпретация, тя губи самообладание. Скоро Клео прекъсва сесията, преоблича се и бързо излиза. На улицата тя наблюдава тълпа около гълтач

на жаби.

8 – Някои други от 17:45 до 17:52
Elle se rend dans une académie de sculpture où son amie Dorothée pose nue.
Клео влиза в кафенето "Дом" (Dôme), пуска една от песните си на джубокса, при пълно безразличие от страна на клиентите, всички те заети с техните разговори. Клео излиза, среща друга група зяпачи, този път привлечени от мъж, който пробива бицепса си. Тя отива в Академията по Скулптура, където приятелката й Дороте позира гола.

9 – Дороте от 17:52 до 18:00
Доротей е свършила да позира и се облича. Двете приятелки се возят в стар кабриолет, те трябва да доставят на Раул, приятелят на Дороте, копие от филм. По пътя Клео доверява притесненията си от болестта на своята приятелка.

10 – Раул от 18:00 до 18:04
Раул е прожекционист в малко квартално кино, той кани двете приятелки в кабината, за да гледат късометражен филм в стила бурлеска. Нещастен край, щастлив край: един човек открива, че неприятностите му се дължат на тъмните очила, които носи.

11 – Клео от 18:04 до 18:12
Клео се отпуска след филма, но отчаянието отново я обзема, когато Дороте счупва джобното си огледало. Група минувачи се е събрала пред прозорец: говори се за изстрел и човек, който е умрял. Клео се разделя с Дороте и продължава към парка Монсури. Млад мъж я заговаря, тя го слуша развеселена, докато той не споменава зодиакалния знак на рака.

12 – Антоан от 18:12 до 18:15
Умен, разговорлив, Антоан се присъединява към Клео, споменава, че е повикан в Алжир и че отпускът му приключва. Той говори за живота, смъртта, любовта. Клео му доверява какво я измъчва. Антоан, който пътува още същата вечер, решава да я придружи до болницата.

13 – Клео и Антоан от 18:15 до 18:30
Антоан продължава неизчерпаемото си бърборене: танцьорката Клео де Мерод, градът Флоренция, Клеопатра. Те взимат автобуса, за да стигнат до болницата. На рецепцията е посочено, че лекарят го няма. Клео и Антоан се в градината, а лекарят най-после се появява; той казва, че тя трябва да се върне на следващия ден, за да започне лечението си. Новината има ефект на странно успокоение за Клео.

КИНОВЪПРОСИ И ОТПРАВНИ ТОЧКИ ЗА АНАЛИЗ

*** Време и времена**

Времето е най-общо еластична и нехомогенна материя, субективна материя, измерена обективно (чрез ръчни и стенни часовници, чието тиктакане се чува от първата сцена с картите Таро). Всеки, подобно на Клео, е изпитал неговото „ускоряване“ или „забавяне“, в субективност, която присъства още в заглавието на филма: той е разделен на тринадесет глави от продължителност, определена като непрекъсната, общо един час и тридесет минути (от 17:00 до 18:30), а не два часа (от „5 до 7“), както се подразбира от заглавието. Първи времеви парадокс, може би чисто прагматичен: заглавието със сигурност звучи по-добре така. А може да бъде и намигване от страна на Варда, за тази субективност и еластичност на преминаването на времето, както в живота, така и във филмите.

Понякога определяме киното като „изкуство на времето“, то се отразява, както в „Клео от 5 до 7“, върху впечатлението на зрителя за реално, непрекъснато време. Режисьорката набляга на този парадокс, спазвайки времето на главите, които са изписани на екрана; с някои малки промени, те отговарят на интервалите от време (от този до този час).

Но киното в своята същност е изкуство, което създава фиктивно, изкуствено, автономно, манипулирано време, изкуство на прекъсването, което включва изрязване на кадри по време на снимките, етап, в който предварително фигурира монтаж – финалното подреждане на кадрите. Аньес Варда играе с тези принципи, както с непрекъснатостта – разтеглено време, без монтаж, така и с прекъсването: елипса (когато Клео се оттегля зад завесата и излиза, преоблечена в черно), неподвижност и повторение (слизане по стълбите при излизане от гадателката). Докато е с Антоан и моментът, в който ще получи резултатите от изследването си наближава, изглежда, че Клео опитомява и страха, и времето.

*** В Париж**

Клео преминава през определен маршрут, който започва съвсем на юг на Десния бряг на Сена, от улица Риволи, а след това продължава в 6-ти, 14-ти и 13-ти район на Левия бряг на френската столица, до който достига по моста Пон Ньоф („Новият мост“).

Етапите и спирките са районът на Одеон, Люксембургските градини, кварталът Монпарнас, площад Данфер-Рошро (близо до къщата на Аньес Варда, улица Дагер), паркът Монсури, Плас д'Итали (площад „Италия“), болницата Салпетриера.

Ако „Клео от 5 до 7“ утвърждава фикцията и нейните хитрости, то филма също така вибрира в документалното си измерение чрез парижките моментни кадри, заснети между юни и юли 1961 г. Множество планове са реализирани с телеобектив, на разстояние, което може да се разбере като желание за заснемане на живота, за да го накара да изглежда на екрана такъв, какъвто е, без присъствието на камерата да го променя.

Това документално измерение се среща и когато камерата е видима за минувачите, много погледи, малко или много изненадани, са насочени тогава към нея. Във връзка с това желание за вписване в документалния регистър, Аньес Варда е следяла по време на снимките на филма за спазването на маршрутите и разстоянията в града.

Що се отнася до кафенето Дом (Dôme), Варда настоява то да бъде населено с обичайната си фауна (художници, студенти), точно като кръстовището на улица Ваван (гълтач на жаби, човекът с пробит бицепс). Също така има желание да се даде ясна представа за парижкото общество, дори в най-популярните му слоеве, както и чрез социологията на кварталите, и на някои персонажи, като Дороте и нейния приятел – прожекционист.

„По изключение снимахме точно в реда на сценария, дори и да трябваше да се връщаме на места, където вече сме били, защото за Корин Маршан, която е страхотна актриса, това беше много трудна роля. Тя присъстваше във всичк кадри и ние следвахме нейните стъпки: това е реално време, но също така е и реална география.“

Аньес Варда

*** Огледала и игри на погледи**

Темата за погледа присъства под няколко форми, независимо дали става дума за нарцисизма на Клео, който се проявява като различни отражения в огледалата: нейният образ се мултиплицира или е разрязан наполовина (в кафенето), или дори се счупва (епизодът от изстрела, но и огледалцето на нейната приятелка Дороте). Но Клео е също така отражение на погледа на другите, и по-специално на мъжете: обект на желания, с които трябва да се съобрази, дори да се подчини, като музикална звезда.

Аньес Варда казва за филма следното: „Това е портрет на една жена между изследването и търсенето на себе си, между кокетството и мъката, между външния вид и голотата.“ Пътуването на персонажа е за да стигне до истината, до собствената си истина, независимо от погледа на другите.

Вече отбелязахме факта, че жена като главен персонаж във филм, режисиран от жена, е изключителен за времето си случай. Филмът сам по себе си е своеобразно заявление, подчертано изрично на няколко пъти. Но може би най-значимият се крие в един детайл: когато Клео отива да се срещне с приятелката си Дороте в скулптурното студио, където позира. Професорът е мъж, студентите са мъже... С едно изключение, една жена. Бихме могли да го разберем като начин, по който Аньес Варда показва, че жените не са осъдени да бъдат гледани и представяни само от мъже.

Предложения за педагогическа работа

Преди филма:

- Заедно с учениците, разгледайте плакатите на филма от Франция, Италия и Япония по-долу. Можете да им зададете следните въпроси:
- Какви са приликите и разликите?
- Какво ще се случи във филма според вас? Можете ли да предположите стила или жанра на филма?
- За да направите тези предположения, можете да изберете и кадър от филма, от стр. 4 и 5. Можете да помолите учениците да опишат детайлно всичко, което виждат в кадъра. Анализирайки го, със сигурност ще стигнат и до интересни предложения за сюжета.

След филма:

1/ Дискусия

Основни въпроси, които можете да зададете на Вашите ученици след прожекцията:

- Бихте ли могли да разкажете историята на Клео?
- Коя е сцената, която ви направи най-силно впечатление, която ви развълнува, разсмя, разплака?

- Използвайте насоките за анализ, за да говорите за основните киновъпроси, които филмът поставя (времето, документалното измерение, погледите, отраженията, огледалата).

- Изгледайте отново сцената с песента, която ни пренася в своеобразен мюзикъл. Какво ви прави впечатление? Анализирайте движението на камерата, позицията на персонажите, декорите, костюмите.

- Научихте ли нещо ново за Франция и Париж от 60-те години, изненада ли ви нещо?

Практически упражнения:

Упражнение 1:

Можете да разделите учениците на групи и да им раздадете отпечатана карта на Париж (пример за такава можете да намерите **тук**). Използвайки описанието на маршрута от частта анализ („В Париж“), възложете на учениците задача да нарисуват на картата маршрута на Клео из града.

Могат също така да потърсят повече информация за разделението Ляв и Десен бряг на Сена от миналото до днес.

Упражнение 2:

Практическа задача. Отново на групи, учениците могат да измислят собствен маршрут в тяхното населено място. Може да е маршрут, който познават добре и има определена символика в него. Учениците избират сред тях, кой ще влезе в ролята на Клео и ще мине по определения маршрут.

Можете да им дадете следната формулирана задача:

- Заснемете краткия си филм документално, както във филма “Клео от 5 до 7” (не променяйте нищо от атмосферата/персонажите на местата, които сте избрали да заснемете).
- Измислете историята на персонажа, който ще направи тази обиколка - аргументирайте добре причината да се движи от едно място на друго (иска да избяга, да остане сам/а, търси някого и т.н.), помислете за сценарни идеи, които да заснемете

на всяко място (среща с непознат, с приятел, наблюдение на мястото и хората, които се намират там са само предложения, възможностите са много, използвайте вашето въображение).

- **Препоръка:** помислете за места, които са оживени и интересни (пазар, търговска улица, централно кафене) и такива, които са по-тихи и изолирани (пейка в парк, малка странична уличка, кафене в по-тих район) - така ще се създаде интересния контраст, който присъства във филма.
- **Препоръка:** костюмите във филма са от голямо значение: Клео се преоблича от бяло в черно, което отразява нейното душевно състояние. Този контраст е засилен и от естетиката на филма, който е заснет почти изцяло в черно-бяло. Задачата може да бъде заснета в два варианта: черно-бял и цветен вариант, за да се обсъди разликата във въздействието на цветовете върху зрителя.

Технически съвети за заснемане:

- Ако снимате с телефон, дръжте го хоризонтално (снимайте във формат 16:9 или 4:3 - това е вашият стил, вижте кой подхожда най-добре на пространството, може да откриете тези настройки във всеки телефон.
- Ако използвате естествена светлина - известно е, че светлината при изгрева и преди залеза на слънцето са най-подходящи за снимки, ако имате възможност планирайте снимките си по това време (може да видите точните часове при бърза справка в Google).
- Внимавайте с ефекта „контражур**“**, използвайте го във ваша полза (да създадете естетически кадър на силует или ако искате да запазите анонимността на персонажа).
- Ако снимате с телефон и „от ръка**“**, кадърът ще се клати прекалено много, използвайте статив, ако имате такъв, или подпрете телефона на повърхност/подпрете се някъде, за да си създадете опорна точка, която ще направи кадъра по-стабилен.
- „Залепете**“** заснетите кадри в монтажна програма, вашият компютър разполага с базова такава (Windows Movie Maker; Filmora), можете също така да изтеглите безплатни приложения за телефон, с които да монтирате заснетото направо на него (пр. KineMaster или VidCreator).

ДА РАЗБЕРЕМ ПОВЕЧЕ ЗА ПОДОБНИ ИСТОРИИ ИЛИ ПОХВАТИ

Симон дьо Бовоар: „Не се раждаш жена. Ставаш жена.“

Родена през 1908 г. в Париж, тя проявява големи интелектуални способности от ранна възраст, като на 15 години решава, че ще бъде писателка. Баща й казва за нея, че има “мъжки мозък”, съжалявайки че не е момче, тъй като в този случай е можела да учи в престижното висше инженерно училище във Франция Екол политекник (Парижката политехника). Въпреки това тя има блестящо следване, след което решава да участва в държавния конкурс по философия през 1929 г., на който се класира на второ място, веднага след Жан-Пол Сартр. С него дьо Бовоар формира двойка, чиято връзка отговаря на „необходимата любов“, докато и двамата се застъпват за „непредвидените връзки“. Легендарната им история продължава до смъртта на Сартр през 1980 г. Симон дьо Бовоар почива шест години по-късно и е погребана в същия гроб като нейния спътник, на гробището в Монпарнас.

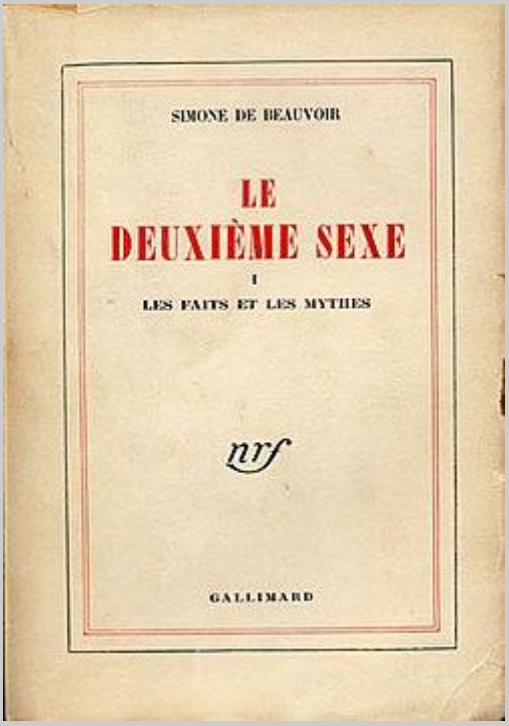

Симон дьо Бовоар добива популярност през 1949 г. с публикуването на феминисткото й есе „Вторият пол". След това в нейната работа откриваме есета, романи (включително "Мандарините", публикуван през 1954 г. и получил престижната френска литературна награда "Гонкур") и автобиографични разкази (като "Спомени на едно порядъчно момиче" от 1958 г.). Заедно с Жан-Пол Сартр тя участва в множество политически битки, както и в създаването на философското издание "Модерни времена" през 1945 г.

Определяна от феминистките движения за пионер в освобождаването на жените, целият й живот демонстрира, че една жена може да води независимо и свободно съществуване.

Видео в женски род: с камера в ръка

Видеото като инструмент - лек, удобен, демократичен, евтин, се появява в самото начало на 70-те години. Карол Русопулос го приема като пионер и през 1971 г. основава политически и социално ангажирания колектив Vidéo Out. Техниката на видеото й позволява да говори с онези, които нямат думата в масовите медии: жени, работници, мигранти, хомосексуалисти, проститутки. Показвайки своите видеа на пазарите, тази активистка за феминистката кауза и видеоартист се стреми да обхване множеството аспекти на социалната борба.

Карол Русопулос въвежда Делфин Сериг (известна актриса, снимала се във филми на Франсоа Трюфо и Ален Рене) и Йоана Виедер в света на видеото и заедно с тях основава асоциацията “Les Insoumuses” (игра на думи на френски, най-подходящият превод би бил “Непокорните музи”), посветена на създаването на активистки филми. Те режисират съвместно (заедно с Наджа Рингар) феминисткия документален филм “Мазо и Мизо пътуват с кораб” (*Maso et Miso vont en bateau,* 1976) - забавна, ожесточена и безмилостна сатира на известна литературна телевизионна програма.

Непокорните музи: Карол Русопулос и Делфин Сериг

През 1982 г. триото Русопулос, Сериг, Виедер създава Аудиовизуалния център “Симон дьо Бовоар” в Париж, чиято мисия е да идентифицира, съхранява, разпространява и популяризира аудиовизуални документи за правата и борбите на жените, както и аудиовизуалните творения на жени артисти. Крайната му цел е да се създаде аудиовизуална памет за женските движения. Или още - да бъде продължено и подкрепено творчеството - Центърът “Симон дьо Бовоар” е например ко-продуцент на филма *Letters Home* на Шантал Акерман през 1986 г.

Затворен през 1993 г. по финансови причини, Центърът започва нов живот през 2003 г. Първоначалното призвание продължава, но е добавен и образователен елемент, както и проект за борба срещу стереотипите, свързани с представянето на женския пол в аудиовизуалната индустрия.

Клео де Мерод, “Най-красивата сред красивите”

Аньес Варда композира персонажа на главната си героиня, като мисли за съвсем реални личности, включително Клеопатра-Диан де Мерод (1875-1966). Тя учи в националното танцово училище на Парижката опера, където придобива сценичното си име Клео де Мерод.

Известна фигура от първите години на XX-ти век, в сърцето на светския живот на френската столица, тя участва в спектакли в чужбина, както и на Световното изложение в Париж през 1900 г. или още в култувото артистично кабаре “Фоли Бержер”.

Нейната красота извън каноните на времето очарова, тя позира на многобройни артисти (скулпторът Александър Фалгуер, художникът Едгар Дега, както и на много фотографи); тя е също така представена от художника Анри дьо Тулуз-Лотрек.

Пощенските картички, носещи нейния образ, се разпространяват по целия свят до такава степен, че тя често се смята за първата модерна икона. Жан Кокто пише, че тя е “Най-красивата сред красивите”, както и че “(...) профилът на Клео е толкова изящен, толкова божествен, че карикатуристите не успяват с него”.

Оттеглила се от обществения живот, тя се завръща в публичното пространство, за да спечели дело срещу Симон дьо Бовоар, която във „Вторият пол“ я асимилира до “лека жена” или светска жена с дребна добродетел, поддържана от богати мъже.

Клео де Мерод (1913, Анри дьо Тулуз-Лотрек)